

at bekende vor gamle Tro i dette Hus, som maaske nu for en Tid skal blive Satans Bytte!"

I stor Ophidselse strømmede Folk ud af Kirken. Man tog hinanden til Vidne paa, hvad han havde sagt, og mange saae betænkelige ud, fordi de følte deres Kirke vanhelliget af en sindsforstyrret Mand.

IX

Der ligger en lille By ved Middelhavet en Milsvej fra Genua. Den ligner de fleste andre af de mange Hotel- og Pensionatsbyer, som en soldyrkende Tid har drevet frem dernede i Evropas Varmebænk under de olivengraa Apenniner. Lagvis ligger den opad Bjergsiden, med stejle Gader, Buegange og tropiske Palme haver. Langsmed Stranden er der ført en Promenade. Paa svære Undermure er den løftet en halv Snes Meter over Brændingen, der under paalands Vind — og det blæser ganske hyppigt over Middelhavet — springer op med en Bevægelse, som minder om en stejlende Hest, og derpaa opløser sig i Skum med en Syden, helt forskellig fra det Drøn, hvormed vor egen graa Vesterhavsbrænding ligesom i tunge Drømme vælter sig over Sandrevlerne. Tager Vinden til og faar Syvmilestøvlerne paa — og det stormer slet ikke saa sjældent under Azurkysten — brydes Havet mod Undergrunden med en hul Sprænglyd og staar tilvejs med et taarnhøjt Sprøjt som fra en underjordisk Eksplosion.

Byens største Hotel er Parkhotellet, et marmorhvidt, fem-etages Soltempel med hundrede Altaner eller Altre lige mod Syd. Foran ligger et stort, halvt offentligt Palme-Anlæg, som nede ved Stranden ender i en Terrasse med Udsigtsbænke og en Trappe, der fører ned til Promenaden.

Her sad en vindstille Dag i Slutningen af Marts et Selskab af Hotellets Gæster og inspicerede Havet. De var gaaet derned efter den anden Frokost for at raadslaa om en fælles Eftermiddags-Adspredelse; men efter mere end en Times Kaglen paa forskellige Tungemaal var man endnu ikke kommen til noget Re-